

Ο ΛΥΧΝΟΣ,

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ,

ΕΤΟΣ 1^{ον}ΑΡΙΘΜΟΣ 7^{ος}

Τιμάται, εις τὸ ἐσωτερικὸν λε-
πτὰ 18. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν
τὸ ἰσότημον.

Ζάκυνθος 12 Ὀκτωβρίου 1859.

Δύηγημα.

Ἐνας Μεγαλέμπορος στὴ Μαρσίλια εἶχε ἀνταποκρι-
τήτου ἄλλον Μεγαλέμπορο στὸ Παρίσι. Ἦτανε πρὶν
τῶν ἀτμοκινήτων. Ἐγνωρίζοντανε διὰ γραμμάτων
μόνον, ἀλλ' ὅχι προσωπικῶς· καὶ ὅμως διὰ γραμμάτων
ἐμπορέσανε νὰ σχηματίσουνε γάμο μεταξούτους. Δηλαδή
ὁ υἱὸς τοῦ μεγαλέμπορου τῆς Μαρσίλιας νὰ πάρῃ τὴ
θυγατέρα ἐκείνου ποῦ ἦτανε στὸ Παρίσι. Συμφωνη-
μένο καὶ τελειομένο κάθε πρᾶγμα, ὁ γαμπρὸς ἐπῆρε
θέσῃ στὴ Διλιγέντσα, μὲ τὴν ὁποίαν ἐπρεπε νὰ τα-
ξειδεύσῃ πέντε ἡμέρες ἀδιάκοπα! Εὐρέθηκε νὰ ᾔῃαι εἰς
coupe (1) μαζύτου ἓνας ἄλλος νέος, ὅπου καὶ αὐτὸς
ἐπήγεγε στὸ Παρίσι. Νέοι καὶ οἱ δύο, ἐκάμαν' εὐθὺς
γνωριμιά, καὶ ἀκολούθως φιλία· καὶ τόσο καλὰ ἐσυγ-
κάνανε, ποῦ τὴν ἄλλη ἡμέρα δὲν εἶχανε πουλιὸ μυ-
στικά ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλον.

Ἀποφασίσανε, φθάνοντες στὸ Παρίσι, νὰ πάνε νὰ κα-
θίσουν ἀντάμα στὸ Hotel des Princes. Ἐφθάσανε σ'

(1) Ἡ Διλιγέντσα, ἡμαξὲς μὲ τρία διαμερίσματα. Τὸ coupe ἦτανε τὸ
καλῆτερόν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

41534140024

ἐκεῖο τὸ ξενοδοχεῖο τὲς 6 ὥρες τῆς αὐγῆς, τὲς 10 Ἰουλίου, 1830, ὅταν ὁ γαμπρὸς ἐτοιμάζοντας καὶ βάνοντας σὲ τάξιν τὰ ρούχατου, ἔπεσε ξάφνου ἀ- ἀποπληχτικός! Ὡ τί δυστύχημα! φωνάζει ὁ φίλοςτου Ἐφερ' εὐθὺς τοὺς καλῆτεροὺς ἰατροὺς τοῦ Παρισίου, τοῦ ἑκαμ' αὐτὸς ὁ ἴδιος μὲ τὰ ἰδιατου χέρια τὲς με- γαλῆτερες περιποιήσεις, μὰ ὅλα τοῦ κάκου. Τὲς 12 τὸ μεσημέρι, ὁ φίλοςτου ἐξεψύχα στὲς ἀγκάλεςτου!.. Ἀφοῦ ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος δὲν εἶχε πλέον χρεῖα γιὰ τίποτα, ὁ φίλος ἠθέλησε νὰ γνοιαθῇ καὶ γιὰ τὸν ἐν- ταφιασμότου. Ἐκραξε λοιπὸν τὸν Ξενοδόχον, καὶ μαζύ- του ἀποφασίσανε νὰ γένῃ ἡ συνέβγαλση τὸ ἀπόγευ- μα εἰς τὲς ἑξῆ. Τι δυστυχία! ἔλεγε ἀκαταπαύστως ὁ καλὸς ἐκεῖνος φίλος, τί δυστυχία! Τώρα φυσικὰ ὁ πατέραςτου καὶ ἡ μάνατου θέλει τότε στοχάζονται στὸ σπῆτι τσῆ νίφης!... Μαύρη μάνα!... Μαῦρος πατέ- ρας!... Ἐνταυτῷ ἔλαβε τὴν ιδέα νὰ τρέξῃ νὰ εἰδο- ποιήσῃ τὴν οἰκογένειαν ἐκεῖνη μὲ τὴν ὁποῖαν ὁ ἀπο- θαμένος εἶχε νὰ συγκενέψῃ. Ἐπῆρε λοιπὸν τὸ χαρ- τοφυλάκιον τοῦ ἀποθαμένου φίλουτου, μὲ σκοπὸ, δί- νοντας τὴν εἶδση, νὰ ἐγχειρίσῃ καὶ αὐτὸ εἰς τὸν πα- τέρα τῆς νίφης, σὰν ὁποῦ ἐμπεριεῖχε ἔγγραφα ποῦ τὸν ἀποβλέπανε.

Ὡστόσο στὸ σπῆτι τοῦ πεθεροῦ ἐπροσμένανε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή τὸ γαμπρό· ἐπειδὴ, ὡς καὶ τότες ἡ Διγιγέντεις ἐκάνανε ταχτικὰ τὰ ταξείδιατους, καὶ ἐγνωρίζόντουε ἡ ὥρα ποῦ συνήθως ἡ Διλιγέντσα τῆς Μαρσίλιας ἔφθανε στὸ παρίσι. Τὸν ἐπροσμένανε λοιπὸν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, ἀνησυχάζανε πῶς ἄρ- γησε, καὶ ὁ πορτιέρης ἔστεκε ἀνυπόμονος, πότε νὰ ἰδῇ κάποιονε ποῦ νὰν τοῦ φανῇ ἐκεῖνος, γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ δώσῃ τὰ σκαρίκια. Πραγματικῶς, ὅταν ἔφθασε στὴν πόρτα τοῦτος ὁ νέος, καὶ εἶπε πῶς ἐρχότουε τῇ στιγμῇ ἐκεῖνη ἀπὸ τῆ Μαρσίλια, πῶς ἔπρεπε νὰ

ἰδῇ ἀμέσως τὸν Κύριον... Ὁ Πορτιέρης, χωρὶς νὰν τὸν ἀφήσῃ μήτε νὰ τελειόσῃ, τρέχει ὀμπρός, ἀπαντένει τὸν ἀφέντη, καί, «ὁ γαμπρός σου»! τοῦ λέει. Τόσο ἔφθασε, καὶ ὁ Κύριος Χ... ἀπαντόντας εὐθὺς τὸν νέον ἐκείνον τὸν ἀγκάλιασε μ' ἐνθουσιασμό, τὸν ἐκαταφίλησε, τὸν ἔσυρε στὴν κονταχιανὴ κάμαρα, ὅπου ἦταν ἡ γυναῖκα του καὶ ἡ θυγατέρα του, φωνάζοντας τὸ παιδί μας! τὸ παιδί μας! χωρὶς νὰν τοῦ δόσῃ καιρὸ νὰ 'μιλήσῃ· ἡ πεθερὰ κ' ἐκείνη ἀπλοσε τὲς ἀγκάλες της, τὸν ἐφίλησε, τὸν ἐπαρουσίασε εἰς τὴ θυγατέρα της· ἡ νύφη τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι· οἱ ἄλλοι συγγενεῖς ὡς κ' ἐκεῖνοι τὸν ἐφορτώνανε ἀρεσκεύματα... Ὅλα τοῦτα ἐγενόντανε σχεδὸν ὅλα συγχρόνως. Ὁ νέος ὁποῦ στὴν ἀρχὴ ἔκαμε κάποιες προσπάθειες γιὰ νὰ 'μιλήσῃ, ἀλλὰ ματαίως, τᾶχασε τέλος-πάντων, καὶ δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰν τοὺς ἐβγάλῃ ἀπὸ τὴν ἀπάτητους. Ὁ νέος ὅμως ἦτανε τίμιος, κ' ἐπρόσμενε νὰ περάσῃ ἡ πλημύρα τῶν ἀρεσκευμάτων ἐκείνων, γιὰ νὰ συκοθῇ νᾶβγῃ, καί, ἔβγαίνοντας, νὰ κράξῃ καταμέρος τὸν Κύριον Χ. καὶ νὰν τοῦ διηγηθῇ τὴν ὑπόθεσιν, ὅταν ἕνας ὑπηρέτης ἐμβαίνει καὶ λέει «Ἡ σοῦπα στὸ Τραπέζι.» Τὰ καλῆσματα γιὰ τὸ τραπέζι ἐκάμαν' εὐθὺς κι' ἄλλο θόρυβο· ὅλοι τὸν ἐκαλένανε, ὅλοι τοῦ ἐμιλούσανε καὶ τὸν ἐμποδίζανε νὰ 'μιλήσῃ—Ὁ Κύριος Χ. τὸν ἔβαλ' εὐθὺς πάλε στὴ ἀγκαλιά του, ἡ Κυρία Χ. τοῦ ἐπαρουσίαζε πάλε τὴ θυγατέρα της... κι' ὁ καϊμένος ὁ νέος δὲν ἐμπόρῃε πουλιὸ ν' ἀρνηθῇ νὰ συντροφέψῃ τὴν νεάν ἐκείνην εἰς τὸ τραπέζι.

«Ὁ γαμπρὸς καθισμένος κοντὰ στὴ νύφη, καὶ ὅλοι τριγύρου ποῦ ἐκαμαρώνανε τὸ ζευγάρι!...»

Τέτοια ἦτανε ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων, ὅταν ἐκεῖνος ὁ νέος ἶδε πῶς δὲν τοῦ μένει ἄλλο παρὰ πῶς καλῆτερα νὰ κάμῃ τὸ μέρος του σὰ γαμπρὸς, λίγους εἰν' ἐκεῖνοι, καὶ λίγες φορές ὡς κ' ἐκείνωνε τοὺς πρῶ-

ΠΑΝΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

τυχέει ποῦ, ῥιμένοι ξάφνου σὲ θέση σφαλερὴ καὶ δύ-
σκολη, ἔμπορουν νὰ δείξουν πνεῦμα. Ἐτσι, ὁ Μαρ-
σιλιέζοσμος εἰς ἐκείνην τὴν περίστασιν ἔδειξε λίγο...
ὁ Κύριος Χ. τὸ ἐπαρτήρησε, μὰ δὲν εἶπε τίποτα...
Ὅταν τὸ γεῦμα ἐτελείωσε, καὶ ἦτανε σχεδὸν 5, ἐπῆ-
ρε τὸ καπέλου νάβγῃ. Ὁ θόρυβος πάλε τότες ἐξανα-
νεόθηκε. «Ὁ γαμπρὸς δὲν ἔπρεπε νὰ φύγῃ... ὁ γαμ-
πρὸς ἔπρεπε νὰ μείνῃ μὲ τὴ νύφη...» Ἡ πεθερὰ ἐ-
διαμαρτυρεῖτο, καὶ οἱ συμπεθέροι, κ' ἐκείνοι ὁ πεθερὸς
ὁποῦ ἐνόμιζε νὰ ἐννοῇ τὴν αἰτία, τοῦ ἐμουρμούριζε
στ' αὐτὴ κ' ἔδανε στὴ διάθεσής του τὸ ἀναγκαῖον· ἡ
νύφη, ὡς κ' ἐκείνη, ἐσφίχθηκε κ' εἶπε κάτι... μὰ τί-
ποτις! ἐκείνην τὴ φορὰ ὁ γαμπρὸς ἔμεινε ἀτράν-
ταχτος εἰς τὴ γνώμη του, καὶ, βαστόντας πάντα τὸ
χέρι τοῦ Κυρίου Χ. ἐβγήκε τέλος-πάντων ἀπὸ τὴν
κάμαρα. Ὁ Κύριος Χ. ἀκολούθουνε λίγο εὐχαριστη-
μένος διὰ τὸ ὅλον τῆς ἡμέρας, ὅταν ἀπάνου στὸ κα-
τόφλι ὁ γαμπρὸς τόνε σταματένει καὶ τοῦ λέει.

«Πεθερὲ, ἐγὼ ἦλθα καθὼς βλέπεις μὲ ὅλην τὴν
προθυμίαν νὰ στεφανοθῶ τὴν κόρη σου. Ἀλλὰ μόλις ἔ-
φθασα σήμερα στὸ Hotel des Princes, ἔπessa τοῦ θα-
νάτου, καὶ μέσ' στὸ μεσημέρι ἐτέλειωσα κηδῆες. Τώρα
πρέπει ἀφεύκτως νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον,
ἐπειδὴ ἄκουσα ποῦ εἶπανε πῶς τὲς 6 θὰ μὲ ἐγάλου-
νε, καὶ ἡ τάξις θέλει νὰ παρευρεθῶ ἐκεῖ. Λάβε τοῦτο
τὸ χαρτοφυλάκιον εἰς τὸ ὅποῖον θέλει εὔρεις τὰ συ-
στατικάμου πρὸς ἐσέ, ὡς ἀλόγη καὶ ἄλλα γράμματα
ποῦ σ' ἀποβλέπουνε, καὶ ὑγείνε. adieu pour toujours!»

Ὁ καίμενος ὁ Κύριος Χ. ἐγύρισε πικραμένος μέσα, κρί-
νοντας ὅτι ὁ γαμπρός του ἦτανε λίγο σὰ ζουρλὸς, ἢ
κάτι παρόμοιο. Ἐκραξε καταμέρως τὴ γυναῖκα του, καὶ
κατάκαρδα λυπημένος, τῆς ἐξανάπε ἐκεῖνα τὰ παι-
διαρόλογα εἰς τὰ ὁποῖα δὲν εὗρησκε νόη-
μα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Δέν εἶναι τίποτις, λέ' ἡ γυναῖκατου, ὁ νέος εἶναι ζωηρός, καὶ θέλει νὰ παίξῃ.»

«Νὰ παίξῃ! ἔχω ἀκουστὰ πῶς ὅποιος παραβιάζεται νὰ δείξῃ πνεῦμα, δείχνει ἐξεναντίας πῶς δέν ἔχει πνεῦμα διόλου.»

«Ναί, ναί, πάει καλά. Εἶναι πλούσιος. Ἐμπόρῃ βέβαια ν' ἀφήσῃ τὰ χορατάτου γιὰ μίαν ἄλλη στιγμή. μὰ τί πειράζει· εἶναι παιδί μονάκριβο τοῦ πρώτου ἐμπόρου τῆς Μαρσίλιας, καί... θέλ' εἶναι καὶ κληρονόμος τοῦ θείουτου ἀπὸ τὴν Πητρούπολη.»

«Ἡ κληρονομιά τοῦ θείουτου εἶναι ἀμφίβολη· ἐκεῖνο ποῦ φαίνεται νὰ μὴν ἔχῃ ἀμφιβολία εἶναι τὸ λίγο πνεῦμα τοῦ...»

«Ναί, ναί, πάει καλά· εἶναι πλούσιος.»

Ἐλπίζανε, εἶχανε μάλιστα βεβαιότητα, πῶς τὸ βράδι τοῦλάχιστον δέν ἤθελε λείπει ἀπὸ τὴ συναναστροφήτους, μὰ τὸ βράδι ἐπροχωροῦσε, κί ὁ γαμπρός δέν ἐφαινότουνε! Εἶχε σημάνουνε ἡ ἐννιά, καὶ πλέον ἀποφασίσανε νὰ στείλουνε στὸ ξενοδοχεῖο νὰ ροτήσουνε. Ἀλλὰ ποία ἐστάθηκε ἡ ἐκπληξήτους ὅταν ἐπιστρέφοντας ὁ ὑπηρέτης, καὶ δειχνόμενος προσβαλμένος, «ὁ Ξενοδόχος, λέει, θέλει νὰ γελάσῃ μ' ἐμέ. Θέλει νὰ μὲ κάμῃ νὰ πιστέψω πῶς ὁ γαμπρόςσας σήμερα τὴν αὐγὴ ἔπεσε ἀποπληχτικὸς εἰς τὸ Ξενοδοχεῖοτου, τὸ μεσημέρι ἐξεψύχησε, καὶ τὸ ἀπόγιομα τὲς ὅ τὸν ἐβγάλανε κηόλες!» ...

«Σύρε, λέ' ἡ Κυρία τοῦ ἀντρόςτης, σύρε σὺ νὰ μάθῃς τεῖναι τοῦτα. Ὁ νέος εἶναι παρὰ πολὺ ζωηρός.»

«Εἶναι πλούσιος!...» Ἀποκρίθηκε ὁ ἀντραστής μὲ εἰρωνία, καὶ μὲ τοῦτο ἐβγῆκε.

Ἡ νύφη ἔδειξε πάντα τὴ μεγαλήτερη ἀδιαφορία σὲ ὅλα τοῦτα. Εἶχε ἴσως τὰ δίκητης, καὶ παρμένη μίαν ἀπόφασιν.

Ὅταν ὁ πατέραστής ἐπίστρεψε, ἤτχνε ἀγνώστους ἀ-

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ποθαμένος· τὰ μάτια του ἔξαγριομένα καὶ ἡ φυσιογνωμία του ἀλλασμένη. Ἐμπῆκε χωρὶς νὰ μιλῇ, καὶ χωρὶς ν' ἀποκριθῇ στὲς ἐρώτησες ὅπου τοῦ ἐγινήκανε. Μόνον ἔπειτα ἀπὸ πολλὴν ὥρα,

«Καὶ θὰ τὸ πιστέψουνε, λέει, στὸ Παρίσι!»

«Ποιό;»

«Ἐκεῖο ποῦ μᾶς ἐσυνέβηκε σήμερα.

«Τί;»

«Ἐκεῖνος ποῦ ἔφαε σήμερα μ' ἐμᾶς...»

«Αἱ!»

«Δὲν ἦτανε ὁ γαμπρός μας.»

«Μόνε;!»

«ΤΟ ΣΤΟΙΧΙΟΤΟΥ!»

«Αἱ, καλότυχε!» Ἐφωνάξανε ὅλοι.

«Ὡ Δύστυχη ποῦμουνα!» ἐφώναξε ἡ γυναῖκα του.
«Ὁ ἀντρας μου ἔχασε τὸν νοῦτου.»

«Ὅχι δὲν ἔχασα τὸ νοῦμου. Λέω λόγια σωστά· καὶ σὲ βεβαιώνω πῶς μὲ τὰ ἴδια τ' αὐτιάμου ἀκουσα τὲς πληροφορίες ὁλονῶνε στὸ Ξενοδοχεῖο. Μὲ τὰ ἴδια τὰ μάτιαμου ἐδιάβασα στὰ βιβλία...

«Τί πρᾶμμα;»

«Τῇ θανήτου! Γραμμένη μὲ ὅλην τὴν ἐπιστημότητα εἰς τὸ βιβλίον τῶν ἀποθνησκόντων, γραμμένη...»

«Πότε»

Μίαν ὥρα πρὶν ἔλθῃ νὰ μᾶς εὔρῃ!!!»

Ὅταν εἰς τοῦτες τὲς πληροφορίες ἐπροστεθήκανε κηάλλες, καὶ ἡ ἀπόδειξις τῆς θανῆς ἐκείνης ἦλθαν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη μὲ τὲς ἴδιες λεφτομέριες, καὶ ἡ βεβαιότητα ἀπέκλειε κάθε ἀμφιβολίαν· τότε πλέον ἐμείνανε ὅλοι πεισμένοι ὅτι ἐκείνην τὴν ἡμέρα ἐγευτίκανε μ' ἓνα στοιχίό.

Γιὰ χρόνους ἔπειτα ἐδιηγόντανε τὸ συμπόσιόντους μὲ τὸ Στοιχίό, τὸ ὅποῖον ὅλοιτους ἐπιστεύανε!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ἀνέγδοτο.

(Μεταφρασμένο ἀπὸ τὸ λογιολογιστικόν)

Ἐμπῆκα μιὰ ῥμέρα στὸ ἐργαστήρι ἐνόςμου φίλου ζωγράφου ποῦ ἔκανε ἀγίες εἰκόνες, καὶ τὸν εὔρηκα ποῦ ἐσύβαζε μὲ ἓνα χωριάτη τὴν εἰκόνα τῶν δώδεκα Ἀποστόλων. Ἐκύτταξα κ' ἐγὼ τὴν εἰκόνα, καὶ χῶρις νὰ σκεφθῶ πῶς ἔβλαβα τὸ φίλομου, ἄρχισα μὲ τὴ συνηθισμένημου εἰλικρίνεια νὰ δείχνω τὰ ἐλαττώματα τῆς εἰκόνας ἐκείνης καὶ νὰ λέω, «Κύταξε, καὶ οἱ δώδεκα ἔχουνε τὸ ἴδιο ἀνάστημα, τὴν ἴδια φυσιογνωμία, σὰ νὰ ἦτανε ὅλοι ἀδελφια δίδυμα. Κύτταξε κείνονε, τὸ δεξίτου χέρι τοῦ κατεβαίνει ἔως εἰς τὰ γόνατα, ἐνῶ τὸ ζερβίτου δὲν τοῦ φθάνει μήτε ἔως εἰς τὸ στομάχι, κτλ. Ὁ φίλοςμου ὁ ζωγράφος μοῦ ἔκαμε νόημα νὰ σωπάσω, ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὸν ἄκουσα, κ' ἐξακολούθησα νὰ δείχνω τὰ σφάλματα τῆς εἰκόνας. Ὁ χωριάτης ἐκεῖνος ἀκολούθως ἀπαράτησε τὴν εἰκόνα κ' ἐτοιμαζότουνε νὰ φύγῃ, ὅταν ὁ πανοῦργος ζωγράφος βλέποντας ὅτι ἔχανε τὴν περίστασι νὰ πουλήσῃ μίαν εἰκόνα ποῦ κανεὶς ἄλλος δὲν ἤθελε πάρει, κράζει κατὰ μέρος τὸ χωριάτη, καὶ τοῦ λέει στ' αὐτὴ «Μὴν τὸν ἀκοῦς ἐκεῖνονε. Ἐκεῖνος εἶναι φράγγος καὶ γιὰ τοῦτο κατηγορεῖ τὲς ἀγίες εἰκόνεςμας...» Ἡ πανουργία ἐπίτυχε φοβερά. Ὁ ἀνόητος ἐκεῖνος χωριάτης, βλέποντάςμας μάλιστα μ' ἓνα καπέλο ψηλὸ—ψηλὸ, τὸ ᾧ πίστεψε πῶς εἶμαι φράγγος ἐγύρισε ᾧπίσω, μῶριξε μιὰ ματιὰ καταφρονητικὴ, καὶ, γιὰ νὰ μοῦ δείξῃ πῶς ἤξερε καλῆτερα ἀπὸ ἐμὲ νὰ ἐχτιμᾷ τὰ πράγματα, ἐπλήρωσε τὴν εἰκόνα καὶ περσοότερο ἀπ' ὅ,τι τοῦ ἐγύρευε ὁ ζωγράφος. Μοῦ ἐματάριξε ἄλλη μιὰ ματιὰ καταφρονητικὴ, κ' ἔφυγε.

Ἀφοῦ ἐμείναμε μόνοιμας, «Τὶ διάολο ᾧπῃς νὰ μοῦ κάμῃς, μοῦ λέει ᾧλλῃς ἐδῶ νὰ μὲ ζημιώσῃς;»

Ὅχι, φίλεμου τοῦ εἶπα, δὲν θέλω νὰ σε ζημιώσω μὰ κοντὰ στὰ καλὰ ᾧνίσματα ποῦ ἔχεις εἰς τὸ ἐργαστήρι σου, ἔχεις καὶ κάτι ἄλλα...

Ὅλα εἶναι καλὰ! ὄντις μάλιστα στοχασθῇς πῶς ἐκεῖνα εἶναι καχομένα ἀπὸ παιδάκια δέκα χρονῶνε, μαθηταροῦ-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

διαμου ποῦ μόλις ἐπῆρανε τὸ κοντίλι στὸ χέριτους· καὶ ἂν δὲν τὰ πουλήσω τοῦ χωριάτωνα, τίνος θὰν τὰ πουλήσω;...

Ἄ! λέω. Συμπάθησέμε, φίλεμου, κ' ἔχεις δίκιο, κ' ἀπὸ τῶρα κ' ὀμπρὸς κάθε ποῦ βλέπω ΤΕΧΝΗΤΕΣ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, καὶ ΧΩΡΙΑΤΕΣ ἀπὸ τὸ ἄλλο, θέλει σιωπένω.

Ἡ Σύνταξις τοῦ παύσαντος Ἐωσφόρου.

Μὲ πίκρυνας ἀκοῦμε ὅτι ὁ Ἐωσφόρος τελειώνει διὰ ἔλπει-
ψην συνδρομητῶν. Δὲν ἀρνούμασθε τὸ φτέσημο τῆς ἐφη-
μερίδος ἐκείνης. Ἀλλ' ὁ Ἐωσφόρος ἀνανοήθηκε ὡς φαίνεται
εὐθὺς, καὶ ἐδιόρθωσε τὸ σφάλματου, καὶ ἐγένηκε ἀξιόλογη
ἐφημερίδα, ποῦ ἤθελε ὠφελήσει, ἂν ἐξακολουθοῦσε. Μόνη
ἐκείνου τοῦ εἶδους εἰς τὴν Ἑφτάννησο, δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν
ἀφήσωμε νὰ πάψῃ—Δὲν στιχίζει παρὰ μόνον τρία σελίνια
γιά ἕξη μῆνες!... καὶ ἀξίζει βέβαια περισσότερο.

Ah! périsse à jamais ce mot affreux d'un sage, (1)
Ce mot l'effroi du coeur et l'effroi de l'amour,
«Songez que votre ami peut vous trahir un jour»
Qu'il me trahisse, hélas! sans que mon coeur l'offense;
Sans qu'une douloureuse et coupable prudence
Dans l'obscur avenir cherche un crime douteux.
S'il cesse un jour d'aimer, qu'il sera malheureux!
S'il trahit nos secrets, je dois encor le plaindre,
Mon amitié fut pure, et je n'ai rien à craindre.
Qu'il montre à tous les yeux les secrets de mon coeur
Ces secrets sont l'amour, l'amitié la douleur;
La douleur de le voir infidèle et parjure
Oublier ses sermens come moi mon injure.

(Gailard)

(1) Βίος.

Ὁ ὑπεύθυνος ἐγδότης, ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

ΣΕΡΓΙΟΥ Χ. ΡΑΦΤΑΝΗ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

